

Avšak aj manželstvo, v ktorom je jeden nepokrstený, sa postupne môže stávať sviatosťou, ak sa manželia rozhodnú zjednocovať sa aj na duchovnej ceste.

Manželstvá sa uzatvárajú nielen v kostole, ale aj na úrade. Aký je v tom rozdiel? Čo je na sviatostnom manželstve iné oproti úradnému?

Pomôžem si pekným vyjadrením od snúbencov, ktorí povedali, že nepotrebujú papier, lebo majú iné potvrdzovacie publikum: Pána Boha a anjelov.

V kostole po sobáši mladomanželia nedostávajú nijaký papier. Zvykneme im dávať len pamiatku. V prípade potreby si môžu kedykoľvek vypýtať sobášny list ako dokument z farskej matriky. Pre bežný občiansky život je pre nich potrebnější doklad z miestneho úradu, ktorý im vyhotovia na základe toho, že po sobáši odnesieme na miestny úrad sobášnu zápisnicu, ktorá bola podpísaná v kostole.

V duchovnom rozmere je rozdiel v tom, že sviatostné manželstvo má aj mystický charakter, nie však v ezoterickom neosobnom zmysle. Sviatosti v zmysle kresťanského chápania sú viditeľnými znakmi neviditeľného daru od Boha. Boh, ktorý je osobou, týmto darom dáva veriacim ľuďom možnosť, aby sa ho mohli osobitným spôsobom dotknúť.

Sviatostný manželský zväzok je znakom toho, že Ježiš Kristus sa navždy spojil s Cirkvou, svojou milovanou nevestou, za ktorú vydal seba samého. Vždy ma fascinovalo prirovnanie, že manželská vernosť je odrazom vernosti Ježiša Krista s Cirkvou, Boha s človekom.

Napriek viere v Boha mnoho manželstiev dnes prežíva krízu. Ako jej možno predísť?

Na túto otázku by asi mali odpovedať samotní manželia, ktorí prekonali krízové obdobie a vedia to s odstupom nejako pomenovať.

Čo je podľa vás najväčšou hrozbou pre manželstvo?

Bežnými hrozbami sú pohltenie pracovnými nárokmi, informačný pretlak, veľká rôznosť aj protichodných názorov, náročná choroba, vzájomné odcudzenie a iné sociologické záťaž, pri ktorých sa rýchlejšie vyčerpávajú psychické a fyzické energetické zásoby, ktoré potom chýbajú pre každodenné budovanie vzťahu. Hrozbou však môže byť aj príliš veľa pohodlia. Poznáme to príslovie so psíkom, ktorý mal veľa dobroty.

A z pohľadu kresťanskej spirituality?

Popri prirodzených radoostiach a starostiach je z pohľadu kresťanskej spirituality hrozbou predovšetkým zabudnutie na pestovanie vzťahu s tým, pred ktorého tvárou sa manželia sobášili.

Inými slovami, keď sa málo pamätá na sobášny deň. Vtedy sa manželia rozhodli prejavovať si jeden voči druhému viditeľnú manželskú lásku a tak byť jeden pred druhým znamením neviditeľnej a večnej Božej lásky – sile, ktorej sa rozhodli vedome podriaďovať. Obaja a na celý život.

Ako cirkev pomáha manželom, ktorí po rokoch zistia, že ich manželstvo nefunguje a ich vzájomné spolužitie po ľudskej stránke „nie je možné“?

Univerzálne platná pomoc neexistuje, ako neexistujú rovnaké osobné či rodinné životné príbehy. Pre záujemcov existujú mnohé programy a iniciatívy na podporu budovania manželského života – a tiež pre rozvedených.

O nešťastné vzťahy by sa mala zaujímať aj bližšia rodina či komunita v zmysle prijatia, vypočutia, záujmu a pochopenia. Aj keď manželia z jednej strany tvoria autonómne spoločenstvo, z druhej stále zostávajú súčasťou rôznych iných vzťahov, v ktorých vznikali a stále vznikajú rôzne situácie, ktoré majú na všetkých pozitívny alebo negatívny vplyv.

Aj ja som svojím spôsobom v životnom okruhu manželov, ktorých som pripravoval na sobáš či sobášil. Mám vo zvyku kontaktovať ich v deň výročia sobáša, keď sa ich spýtam, ako sa im darí. A tu sa deje vzájomné ovplyvňovanie. Keď počujem, že vytrvalo kráčajú v spoločnom živote, pripomína mi to vernosť v mojej kňazskej službe. Oba stavy sú svojím spôsobom zasvätením, ide o dve sviatosti služby.

(pokračovanie na budúce)

zdroj: postoj.sk